

Den næste Sag paa Dagsordenen var:

Første Behandling af Forslag til Lov om Indfødsrets Meddelelse.

(Lovforslaget findes i Tillæg C., Sp. 541 ff.)

Sagen sattes under Forhandling.

Ingvard Jensen: Naar jeg har forlangt Ordet ved denne Sags første Behandling, er det ikke af Hensyn til Lovforslaget, saaledes som det foreligger her. Forslaget, som det er forelagt i Landstinget fra Regeringens Side, er vedtaget af Landstinget uforandret, og jeg føler mig overbevist om, at Folketinget ikke vil foretage Forandringer deri. Dette Spørgsmaal kommer jo til at foreligge hvert Aar, og der har været Tider, hvor man har været ret uenig om, hvorledes denne Sag skulde behandles. Navnlige Landstinget har i tidligere Tider været stærkt stemt for mere skrappe Bestemmelser, stærkere Krav med Hensyn til dem, der søgte om Indfødsret, end Folketinget har ønsket, men eftersom Aarene ere gaaede og denne Sag er bleven forhandlet, har man forstaaet at vise en saadan Imødekommenhed mod hinanden, at Resultatet nu synes et være det, at man Aar efter Aar bliver kønt enig om, hvorledes denne Sag skal behandles, og man nok tør sige, at alle Faktorerne i Lovgivningsarbejdet nu ere enige om, at dette Spørgsmaal skal afgøres ret liberalt og ret hensynsfuldt overfor Ansøgerne. For at opnaa et saadant Resultat har man naturligvis maattet give lidt efter paa begge Sider. Folketinget har givet noget efter overfor Landstinget med Hensyn til Kravene om den Tid, de vedkommende skulle have været her i Landet for at faa Indfødsret. I Begyndelsen var Bestemmelsen i den Henseende egentlig den, at naar Svenskere eller Normænd havde været her i 5 Aar, skulde de have Adgang til at faa Indfødsret. Man er gaaet noget videre i den Henseende, idet man er bleven enig om at blive staaende ved et Tidsrum af 10—12 Aar uden just ganske bestemt at fastholde det i hvert givet Tilfælde. For andre Udlændinges Vedkommende er man naaet til at bestemme, at de ca. 15 Aar skulde have opholdt sig her i Landet for at faa Adgang til Indfødsret. I dette Punkt har Folketinget givet efter overfor Landstingets Krav, medens Landstinget paa sin Side har givet efter overfor den Liberalitet, som Folketinget har ønsket at

vise overfor Ansøgerne med Hensyn til disses økonomiske Forhold. Man har saaledes f. Eks. ikke strengt holdt paa, at de vedkommende ikke maatte have faaet Fattigunderstøttelse, naar den er tilbagebetalt, og heller ikke, at de skulle opfylde visse bestemte økonomiske Vilkaar for at kunne komme i Betragtning. Selv med Hensyn til det Spørgsmaal, som man tidligere har dvælet stærkt ved, at der i vort Land, i Modsætning til Sverige og Norge, er Adgang til Alderdomsunderstøttelse, hvilket jo har givet Anledning til, at en hel Del, navnlig af de ældre, som have været her i Landet i en Aarrække, har søgt om Indfødsret, er man bleven enig, og der synes nu ikke at være nogen Strid om dette. Landstingets Behandling af Regeringslovforslaget i Aar og den Betænkning, som foreligger fra Landstingsudvalget, er et tydeligt Vidnesbyrd om, at der ikke er Udsigt til, at der for Eftertiden skal opstaa nogen Strid mellem Tingene angaaende Behandlingen af dette Spørgsmaal.

Det er altsaa ikke dette, jeg vil røre ved — jeg har blot fundet Anledning til at fremhæve det Resultat, man i saa Henseende er kommen til —, men hvad der har givet mig Anledning til at tage Ordet, er, at Københavns Magistrat i Aar har taget en ganske søregen Stilling til Ansøgere om Indfødsret, idet den, som fremhævet af Landstingsudvalget, i Aar har stillet betydeligt større Krav til dem, end man har stillet i de senere Aar. Det har ganske naturligt vakt nogen Forundring. Saa vidt mig bekendt bestaar Københavns Magistrats Flertal af liberale og socialdemokratiske Medlemmer, og at man fra den Side skal møde saadanne Krav, er lidt forbavsende, synes mig, det skulde man ikke have ventet. Af det ret betydelige Antal Ansøgninger, som stamme fra København, er der ikke mindre end 23, som Københavns Magistrat har nægtet at anbefale, og det af Grunde, som Folketing og Landsting nu gennem Forhandlinger ere blevne enige om ikke at tage Hensyn til, dels økonomiske, dels vedrørende Ophold og forskellige andre Ting. Dette, som man nu er bleven enig om ikke at lægge nogen Vægt paa, lægger Københavns Magistrat en saadan Vægt paa, at den ikke vil anbefale disse Ansøgninger. Landstingets Udvalg har knyttet en Bemærkning til denne Behandling fra Københavns Magistrats Side, der lyder saaledes: „Magistraten opstiller strengere Fordringer i visse Henseender, end der i en Aarrække